

Från Mirakelnytt nr 3 2007

Om Tid och tacksamhet

Tiden som begrepp och fenomen har alltid fascinerat mig. Och gjort mig frustrerad! Med kursen fick jag en ny bas för åtminstone teorin om tid. Men praktiken? Ja, det varierar - det blir en bra kontrastverkan i alla fall.

Tiden med egot flyger fram eller går för långsamt någon enstaka gång. Med den Helige Ande är den något helt annat. Tiden blir meningslös som sådan, men ändå ett hjälpmedel för inläring. Och den är så lång som jag behöver. När jag stannar i nuet så sker en fördjupning där, som får tiden att kännas som att den nästan står stilla. Den djupdimensionen ger en upplevelse av stillhet och frid och allt blir gjort som ska göras, och det görandet, vad det än är, blir meningsfullt och utvecklande.

Tiden med egot är platt, som om jorden verkligen vore platt, och att det finns en oundviklig risk för att jag kommer att trilla av kanten när jag kommit så långt. I småsaker finns risken att jag missar bussen eller tåget, i större saker, ja, där kan vad som helst hända. Om inte annat så dör jag. Ballongen brister och den lilla resten faller i backen. Vad blev det av den? - Mycket lite.

I tiden med den Helige Ande är jorden rund, tiden blir holografisk, och den Helige Ande gör mitt eget val för mig. Så skönt! Av mig själv tycker jag att det är oerhört svårt att välja. Valde jag rätt, skulle jag ha gjort något annat? Egot ser tusen valmöjligheter och kan inte avgöra vart det bär. När det är möjligt blir jag då ofta stående där jag är. Och undrar om jag ändå gjorde fel Lyckligt nog finns det alltid ett nytt nuet, där jag kan göra det verkliga valet. Det är jag tacksam för!

Och då kommer jag in på ämnet tacksamhet, som jag precis i dagarna har tittat in på. Det var ett återbesök. Det har nog förvånat mig lite att kursen lägger sådan vikt vid tacksamhet. Varför gör den det? Gud har ju inget behov av vår tacksamhet. Men den betonar att vi har ett starkt behov av vår egen tacksamhet.

Jag fick en bild av, eller insikt om, hur den får polletten att trilla ner liksom. Det jag lärt mig landar djupare när jag först omfamnar och accepterar det inom mig till fullo, istället för att genast fortsätta till något annat eller kanske ivrigt vilja dela det med den eller den. Alla har det ju redan inom sig, och när ett naturligt tillfälle yppar sig, så kan vi också dela det med varandra med alla till buds stående medel. Tack för tacksamheten! - Den vill jag komma ihåg.

I Mirakel-tid

Birgitta Norrbin

